

Arrest

nr. 238 333 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANUYTRECHT
Herkenrodesingel 6B/4.02
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANUYTRECHT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 november 2018, verklaart er zich op 7 november 2018 vluchteling.

1.2. Op 9 oktober 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pasthun origine te zijn, geboren op 6 november 2002 in het dorp Zangi Bayan, district Baghlan-e-Jadid, provincie Baghlan. Uw vader overleed toen u 2,5 jaar oud was. Uw oudste broer kwam 10 à 11 jaar geleden om het leven bij een zelfmoordaanslag. Hij bevond zich met verschillende andere leerlingen op school toen in deze school een zelfmoordaanslag gepleegd werd. Uw broer overleefde de aanslag niet, net als tientallen andere leerlingen. Uw tweede broer werkte gedurende 2 jaar voor het Afghaanse Nationale Leger tot hij 7 maanden voor uw vertrek verdween. Vermoedelijk werd hij meegenomen door de taliban. Voor zijn vertrek hadden leden van de taliban immers al bij u geïnformeerd naar de werkzaamheden van uw broer. Ze deden dit een eerste maal een maand voor het vertrek van uw broer. Die avond kwamen ze naar uw huis en klopten op de deur. Ze vroegen waar uw broer was en waar hij werkte. U zei dat u het niet wist, waarna ze opnieuw vertrokken. 15 of 16 dagen later werd u onderweg van de moskee naar huis tegengehouden door leden van de taliban. Ze vroegen u of u al geïnformeerd had waar uw broer werkte. U zei van niet omdat uw broer nog steeds niet naar huis gekomen was. Hierop werden ze boos en zeiden dat u zeker aan uw broer moest vragen waar hij werkte van zodra hij thuiskwam en u het dan aan hen moest laten weten. Enkele weken later verdween uw broer, nadat hij naar huis was gekomen om zijn verlof door te brengen. Die nacht klopte er iemand op de deur. Uw broer ging naar buiten en verdween spoorloos. Sindsdien is er geen nieuws meer over hem. Aangezien jullie geen andere vijanden hadden, werd uw broer vermoedelijk meegenomen door de taliban omwille van zijn werk. Enkele maanden later, in juni 2018, werd u zelf door de taliban meegenomen. U was onderweg van de madrassa naar huis toen leden van de taliban u tegenhielden. Ze stopten met een wagen en 2 bromfietsen en dwongen u in de auto te stappen. In de auto gaven ze u water te drinken. Het volgende dat u zich herinnert, is dat u wakker werd in een huis met verschillende andere jongens. U werd er vastgehouden en getraind. De taliban preekten over het voeren van jihad en u leerde er schieten. Na 15 dagen zag u uw kans schoon om te ontsnappen. Na het avondgebed hoorde u de leden van de taliban praten over het feit dat soldaten zouden komen. Een tijd later was iedereen verdwenen en zag u uw kans schoon om te ontsnappen. De deur was op slot, maar de kamer waarin u opgesloten zat, had wel 2 ramen. Met de hulp van een andere jongen kroop u door het raam. Samen met deze jongen vluchtte u te voet weg. Jullie liepen tot jullie aan een weg kwamen, waar jullie probeerden een auto te stoppen. Uiteindelijk slaagden jullie erin een Farsitalige chauffeur te stoppen, die jullie naar huis bracht. Thuis vertelde u tegen uw moeder wat er gebeurd was. Zij raakte in paniek en besloot dat het beter was te vertrekken. De volgende ochtend gingen jullie naar het huis van uw oom langs moederszijde. Hij regelde uw uitreis en de volgende morgen, op 6 juli 2018, vertrok u naar het buitenland. Samen met een smokkelaar reisde u vanuit Afghanistan via Iran en Pakistan naar Turkije. In Turkije werd u overgedragen aan een andere smokkelaar, die u naar Griekenland bracht. Van daaruit zette u uw reis verder via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U bereikte België op 6 november 2018. De volgende dag, op 7 november 2018, vroeg u om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een foto van uw taskara en enkele foto's van u en uw broer neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 6 november 2002 op, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment net 16 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 21 november 2018 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 6 november 2018 (Verklaring DVZ, nr. 31), niet langer minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

U slaagde er niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw familie in Afghanistan problemen kende met de taliban. Zelf werd u tot 2 maal toe door de taliban benaderd omdat ze informatie wilden over de tewerkstelling van uw broer. Kort daarna verdween uw broer spoorloos. Hij werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 9-12). Zelf werd u daarna ook door de taliban meegenomen en vastgehouden in een trainingskamp. Na 15 dagen kon u gelukkig echter ontsnappen (CGVS, p. 25).

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten profiel. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 6 november 2002 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België net 16 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV – Verklaring DVZ, nr. 4). Bij het CGVS stelde u dan weer dat u 16 jaar en 11 maanden was toen naar uw geboortedatum en –plaats gevraagd werd. U zei dat u dit eerder al had aangegeven, maar u niet geloofd werd en u 20 jaar en 6 maanden verklaard werd (CGVS, p. 4). Uw moeder zou u gezegd hebben dat u 16 jaar en 11 maanden oud was op het moment dat u uit uw huis vertrokken bent, dit is op 15 saratan 1397 (CGVS, p. 3 en 20) of 6 juli 2018 volgens de Gregoriaanse kalender. Dit zou echter betekenen dat u geboren werd in augustus 2001, wat evenmin overeenkomt met de geboortedatum die u opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de foto van uw taskara, die u achteraf voorlegde, blijkt dan weer dat u op basis van fysieke verschijning 10 jaar oud geschat werd op 5 mizan 1389, dit is 27 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender, wat evenmin strookt met uw verklaringen. Wat er ook van zij, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 21 november 2018 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn. Uw verklaring als zou u verteld hebben wat uw moeder u gezegd heeft (Verklaring DVZ, nr. 4 CGVS, p. 4), is niet aannemelijk en dit om verschillende redenen. Vooreerst omdat uw opeenvolgende verklaringen, zoals hierboven reeds aangestipt, onderling tegenstrijdig zijn. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw moeder niet geweten zou hebben of ze eerst van uw broer A.M. is bevallen dan wel van u. U verklaarde immers dat uw broer A.M. anderhalf jaar ouder is dan u (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 17). Aangezien u overeenkomstig het leeftijdsonderzoek minstens 2,6 jaar ouder bent dan u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, betekent dit dat u dus een jaar eerder dan uw broer geboren zou zijn. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder niet zou weten in welke volgorde ze van u en uw broer bevallen is. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u niet geweten hebben dat u meerderjarig was. Dit vermoeden wordt trouwens nog versterkt door uw verklaringen aangaande uw taskara. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u immers dat u nooit een taskara had laten opmaken (Verklaring DVZ, nr. 25). Op 15 februari 2019 ontving het CGVS van uw advocaat echter een e-mail met in bijlage een foto van uw taskara. Uw advocaat stelde in haar begeleidende e-mail enerzijds dat u de aanpassing van uw geboortedatum na het leeftijdsonderzoek betwist, maar u ondertussen wel een foto van uw geboorteakte heeft ontvangen waaruit blijkt dat u wel degelijk geboren bent op 6/11/1998. Het feit dat u het CGVS een foto van uw taskara liet overmaken nadat via leeftijdsonderzoek was vastgesteld dat u niet minderjarig bent, hoewel u eerder verklaarde dat u nooit een taskara had laten opmaken, bevestigt slechts uw bewuste poging om de Belgische autoriteiten te misleiden. Te meer omdat u bij het CGVS vertelde dat u uw taskara na de dood van uw oudste broer zelf bent gaan halen samen met uw moeder en uw verdwenen broer (CGVS, p. 15-16) en u zich zelfs herinnerde dat de Amerikanen op dat moment met hun konvooi voor het districtscentrum stonden (CGVS, p. 35). Niet alleen wordt uw algemene geloofwaardigheid hierdoor ernstig aangetast. Ook de geloofwaardigheid van uw relaas komt hierdoor in het gedrang. Het feit dat u minstens 2,6 jaar ouder bent dan u beweerde, maakt het immers weinig aannemelijk dat u tot enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan lessen volgde aan de madrassa. Dit vermoeden wordt ondersteund door een bijkomende tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u immers dat u naar school geweest bent tot de 5de graad en u landbouwer was en werkte op jullie eigen velden (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 11, 12). Bij het CGVS daarentegen vertelde u dat u uw vierde graad heeft afgemaakt en u daarna van uw moeder niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 13-14). Daarom begon u te studeren aan de madrassa, waar u 3 jaar religieuze lessen volgde (CGVS, p. 16). Naast het volgen van de religieuze lessen had u geen andere bezigheden (CGVS, p. 16). Zelf werkte u niet op de landbouwgronden van uw familie. Als er te veel werk was, bracht u op vraag van uw moeder wel eten naar de persoon die jullie gronden bewerkte, maar voor de rest van de tijd was u in de madrassa om te studeren (CGVS, p. 17). Beide verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Dat u uw verklaringen bij het CGVS plots aanpaste, doet bijkomende twijfels rijzen over het feit dat u tot kort voor uw vertrek gestudeerd zou hebben aan de madrassa. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor reeds ernstig aangetast.

Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (te raadplegen via <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-country-origin-information-report-recruitment-armed-groups>) dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans bovendien gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse ook weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig is in uw relaas, roept verdere vragen op over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen gedwongen rekrutering.

Zelf kon u ook geen aannemelijke reden geven waarom de taliban net u wilden en niet iemand anders. De taliban zouden nochtans letterlijk gezegd hebben dat ze u nodig hadden (CGVS, p. 22). Toen u dit uitdrukkelijk gevraagd werd, repliceerde u dat de taliban niet kijken wie je bent of wiens zoon je bent. Als ze jou tegenkomen, word je gewoon meegenomen. Bovendien had u daar niemand om u te zoeken, want u had geen vader of broer (CGVS, p. 28). Deze verklaring volstaat niet. Vooreerst strookt ze niet met de hierboven reeds aangehaalde informatie. Dat de taliban iedereen zouden meenemen die ze tegenkomen ongeacht wie ze zijn of wie hun familie is, staat haaks op deze informatie. Het loutere feit dat u geen vader of broer meer had om u te komen zoeken, is evenmin voldoende om aannemelijk te maken waarom u dermate nuttig was voor de taliban dat zij zoveel tijd en moeite zouden investeren in uw gedwongen rekrutering. U had namelijk nog ooms langs moederszijde op wie u kon rekenen (CGVS, p. 6). Een ervan regelde trouwens ook uw reis (CGVS, p. 20) en uw moeder woont vandaag bij hen in (CGVS, p. 6). Daarenboven is het gezien uw persoonlijke omstandigheden weinig aannemelijk dat de taliban u zouden vertrouwen om voor hen te strijden. Uw broer werkte immers voor het Afghaanse Nationale Leger (CGVS, p. 9), wat hem in de ogen van de taliban een ongelovige maakte (CGVS, p. 25). Uw oudste broer kwam bovendien om bij een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 9). Gezien deze persoonlijke omstandigheden is het voor de taliban een heel groot risico om erop te vertrouwen dat u hun bevelen zal opvolgen en u daadwerkelijk medewerkers van het leger en de politie zou doden, zoals zij van u verwachtten (CGVS, p. 25). Toen u hierop gewezen werd, legde u uit dat het voor hen niet uitmaakt en ze niet kijken of je betrouwbaar bent of niet. De taliban hebben de macht en zeggen wat je moet doen. Je wordt verplicht alles te doen tot je zelf bij hen aansluit en als je weigert, word je gewoon vermoord (CGVS, p. 28). Toen u nog 2 maal gevraagd werd waarom de taliban het risico zouden nemen om u te vertrouwen, te meer omdat ze doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken en uw broer bij het leger werkte, legde u soortgelijke verklaringen af. U herhaalde dat het voor de taliban niet uitmaakt en ze niet kijken wie je bent of wat je doet, maar ze je gewoon willen gebruiken. Wat jouw familie gedaan heeft maakt zelfs voor hen niet uit. Je wordt sowieso meegenomen en gevraagd te doen wat zij willen. Als je weigert, word je gedood (CGVS, p. 28). Deze verklaringen volstaan niet om aannemelijk te maken waarom de taliban u gezien uw persoonlijke omstandigheden toch zou vertrouwen voor hen te vechten. Ze zijn te algemeen en stroken niet met de reeds aangehaalde objectieve informatie.

Ook op andere punten waren uw verklaringen onaannemelijk vaag. Zo zou uw broer door de taliban zijn meegenomen omwille van zijn tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger en werd u voor zijn verdwijning zelf tot 2 maal toe door de taliban benaderd om informatie in te winnen over de tewerkstelling van uw broer (CGVS, p. 9-12). U was echter onaannemelijk vaag over de tewerkstelling van uw broer. Het enige dat u hierover kon vertellen was dat uw broer al 2 jaar werkzaam was voor het nationale leger in Kunduz (CGVS, p. 30). U wist niet wat de functie was van uw broer of wat precies moest doen in het leger (CGVS, p. 30). U kon verder helemaal niets vertellen over het werk van uw broer, noch over de taken van uw broer noch over andere zaken in verband met zijn werk zoals bijvoorbeeld incidenten of belangrijke gebeurtenissen (CGVS, p. 30). Aangezien u zelf tot 2 maal toe door de taliban werd benaderd omwille van de tewerkstelling van uw broer en uw broer omwille van zijn werk voor het Afghaanse leger vervolgens ontvoerd werd (CGVS, p. 9-12), is een dergelijke vaagheid niet aannemelijk. Zelfs indien u voorafgaand aan de verdwijning van uw broer weinig informatie had over zijn tewerkstelling, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u na de verdwijning van uw broer hierover uitgebreid geïnformeerd zou hebben. U had hiervoor voldoende de tijd aangezien uw broer verdween ongeveer 7 maanden voor uw vertrek (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken nr. 17 - CGVS, p. 9) en u zelf pas 16 dagen voor uw vertrek door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 22). Gelet op de hierboven gedane vaststellingen aangaande uw leeftijd, geldt uw vermeende minderjarige leeftijd hier niet als verschoningsgrond.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto van uw taskara bevat louter uw identiteitsgegevens en werd hierboven reeds besproken. De foto's van u en uw broer, bevatten geen informatie over de door u ingeroepen problemen en kunnen noch de ontvoering van uw broer, noch uw eigen problemen met de taliban aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te

kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de

provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e-Jadid. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Baghlan-e-Jadid vestigt. Behalve uw problemen met de taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Baghlan-e-Jadid in uw hoofde onmogelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt wel dat uw moeder ondertussen bij uw oom in Akakhel, district Pul-e-Khumri, woont (CGVS, p. 6-7). Zij is echter samen met u naar daar verhuisd nadat u erin geslaagd zou zijn geweest te ontsnappen uit de handen van de taliban (CGVS, p. 22). Zowel na de vermeende verdwijning van uw broer als na uw vermeende ontvoering door de taliban, bleef ze in jullie huis in Zangi Bayan wonen, waar u haar de dag van uw vermeende ontsnapping aantrof. Pas na uw thuiskomst vertrok ze samen met u naar het huis van haar broer in Aka Khel (CGVS, p. 22, 27). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, die aan de basis lagen van jullie verhuis, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u actueel niet naar uw dorp Zangi Bayan in Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren, waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar België woonde (Verklaring DVZ, nr. 10). Ook na de dood van uw vader, toen u 2,5 jaar oud was (CGVS, p. 6), bleef u er trouwens samen met uw moeder en broer(s) wonen. Jullie beschikken er immers over gronden, die voor jullie bewerkt werden, en die volstonden om jarenlang in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u actueel niet naar Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren en uw leven er opnieuw zou kunnen opnemen. Uw vermeende minderjarigheid geldt in deze evenmin als een persoonlijke omstandigheid die een terugkeer in de weg zou staan aangezien hieraan evenmin geloof kan worden gehecht (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel stelt verzoeker als volgt: "Het hoger beroep van verzoeker is ontvankelijk".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, "48/4, §2, &) en b)" en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2019 (stuk 2), een artikel in verband met de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 4), twee rapporten (stukken 5 en 6) en zes persberichten (stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker een foto van een brief van het politiehoofdkwartier met vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd met het oog op gedwongen rekrutering omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor het Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van minderjarige; (ii) de door hem geschetste gedwongen rekrutering door de taliban niet te rijmen is met de dienaangaande beschikbare informatie; (iii) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt waarom de taliban hem persoonlijk zouden viseren; (iv) zijn kennis over de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij het ANA dermate beperkt is dat hieraan geen geloof kan worden gehecht; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van minderjarige:

“Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten profiel. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 6 november 2002 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België net 16 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV – Verklaring DVZ, nr. 4). Bij het CGVS stelde u dan weer dat u 16 jaar en 11 maanden was toen naar uw geboortedatum en –plaats gevraagd werd. U zei dat u dit eerder al had aangegeven, maar u niet geloofd werd en u 20 jaar en 6 maanden verklaard werd (CGVS, p. 4). Uw moeder zou u gezegd hebben dat u 16 jaar en 11 maanden oud was op het moment dat u uit uw huis vertrokken bent, dit is op 15 saratan 1397 (CGVS, p. 3 en 20)

of 6 juli 2018 volgens de Gregoriaanse kalender. Dit zou echter betekenen dat u geboren werd in augustus 2001, wat evenmin overeenkomt met de geboortedatum die u opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de foto van uw taskara, die u achteraf voorlegde, blijkt dan weer dat u op basis van fysieke verschijning 10 jaar oud geschat werd op 5 mizan 1389, dit is 27 september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender, wat evenmin strookt met uw verklaringen. Wat er ook van zij, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 21 november 2018 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn. Uw verklaring als zou u verteld hebben wat uw moeder u gezegd heeft (Verklaring DVZ, nr. 4 CGVS, p. 4), is niet aannemelijk en dit om verschillende redenen. Vooreerst omdat uw opeenvolgende verklaringen, zoals hierboven reeds aangestipt, onderling tegenstrijdig zijn. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw moeder niet geweten zou hebben of ze eerst van uw broer A.M. is bevallen dan wel van u. U verklaarde immers dat uw broer A.M. anderhalf jaar ouder is dan u (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 17). Aangezien u overeenkomstig het leeftijdsonderzoek minstens 2,6 jaar ouder bent dan u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, betekent dit dat u dus een jaar eerder dan uw broer geboren zou zijn. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder niet zou weten in welke volgorde ze van u en uw broer bevallen is. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u niet geweten hebben dat u meerderjarig was. Dit vermoeden wordt trouwens nog versterkt door uw verklaringen aangaande uw taskara. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u immers dat u nooit een taskara had laten opmaken (Verklaring DVZ, nr. 25). Op 15 februari 2019 ontving het CGVS van uw advocaat echter een e-mail met in bijlage een foto van uw taskara. Uw advocaat stelde in haar begeleidende e-mail enerzijds dat u de aanpassing van uw geboortedatum na het leeftijdsonderzoek betwist, maar u ondertussen wel een foto van uw geboorteakte heeft ontvangen waaruit blijkt dat u wel degelijk geboren bent op 6/11/1998. Het feit dat u het CGVS een foto van uw taskara liet overmaken nadat via leeftijdsonderzoek was vastgesteld dat u niet minderjarig bent, hoewel u eerder verklaarde dat u nooit een taskara had laten opmaken, bevestigt slechts uw bewuste poging om de Belgische autoriteiten te misleiden. Te meer omdat u bij het CGVS vertelde dat u uw taskara na de dood van uw oudste broer zelf bent gaan halen samen met uw moeder en uw verdwenen broer (CGVS, p. 15-16) en u zich zelfs herinnerde dat de Amerikanen op dat moment met hun konvooi voor het districtscentrum stonden (CGVS, p. 35). Niet alleen wordt uw algemene geloofwaardigheid hierdoor ernstig aangetast. Ook de geloofwaardigheid van uw relaas komt hierdoor in het gedrang. Het feit dat u minstens 2,6 jaar ouder bent dan u beweerde, maakt het immers weinig aannemelijk dat u tot enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan lessen volgde aan de madrassa. Dit vermoeden wordt ondersteund door een bijkomende tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u immers dat u naar school geweest bent tot de 5de graad en u landbouwer was en werkte op jullie eigen velden (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 11, 12). Bij het CGVS daarentegen vertelde u dat u uw vierde graad heeft afgemaakt en u daarna van uw moeder niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 13-14). Daarom begon u te studeren aan de madrassa, waar u 3 jaar religieuze lessen volgde (CGVS, p. 16). Naast het volgen van de religieuze lessen had u geen andere bezigheden (CGVS, p. 16). Zelf werkte u niet op de landbouwgronden van uw familie. Als er te veel werk was, bracht u op vraag van uw moeder wel eten naar de persoon die jullie gronden bewerkte, maar voor de rest van de tijd was u in de madrassa om te studeren (CGVS, p. 17). Beide verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Dat u uw verklaringen bij het CGVS plots aanpaste, doet bijkomende twijfels rijzen over het feit dat u tot kort voor uw vertrek gestudeerd zou hebben aan de madrassa. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor reeds ernstig aangetast."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft verklaard dat hij niet over een taskara zou beschikken. Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn taskara niet ter beschikking had omdat deze was achtergebleven in Afghanistan en dat hij er een foto van aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overmaakte zodra hij deze had ontvangen.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat hij nooit een taskara liet opmaken (administratief dossier, stuk 17, "verklaring DVZ", verklaring 25). Dat verzoeker per e-mail dan toch een foto van zijn taskara aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bezorgde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), toont dan ook wel degelijk aan dat hij de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toevoegde zich te herinneren dat hij deze taskara samen met zijn moeder en zijn broer ging halen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16 en 35). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift

ontkent op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat hij nooit een taskara liet opmaken, terwijl zulks duidelijk blijkt uit het administratief dossier, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de reis die hij heeft afgelegd, al hetgeen hij heeft meegemaakt voor zijn vertrek uit Afghanistan (vader en broer verloren, andere broer verdwenen, zelf ontvoerd door de taliban), zijn jeugdige leeftijd en zijn beperkte scholingsgraad (tot de vierde graad naar school en nadien enkel religieuze lessen). Hij stelt dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verward was. Hij stelt tevens dat hij als laagopgeleide jongeman niet alle vragen even goed begrepen heeft en wijst erop dat veel informatie verloren gaat bij het vertalen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat zijn verklaringen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs tweemaal werden voorgelezen. Hij maakte enkel een opmerking over zijn vertrekdatum uit Afghanistan en de naam van zijn vader en verklaarde dat er verder geen andere dingen verkeerd waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Tevens dient vastgesteld dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij niets meer had toe te voegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 36-37). Doorheen zijn persoonlijk onderhoud maakte verzoeker geen melding van vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze in zijn verzoekschrift *post factum* voorhouden dat hij ten tijde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verward was of dat er sprake was van vertaalproblemen tijdens dit interview of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het loutere feit dat verzoeker een lange reisweg achter de rug had en dat hij, volgens zijn verklaringen, veel heeft meegemaakt, betekent op zich niet dat verzoeker niet in staat kan worden geacht om over zijn leeftijd en geboortedatum coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen en/of om de Belgische asielinstanties de waarheid te vertellen. Hetzelfde geldt voor waar hij verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en beperkte scholingsgraad. Bovendien, gelet op de vaststellingen in het kader van het leeftijdsonderzoek (administratief dossier, stuk 13), kan verzoeker niet als dermate jong of laagopgeleid worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om over zijn leeftijd en geboortedatum coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Gezien het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat (i) verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn leeftijd tegenstrijdig zijn en evenmin te rijmen met de geboortedatum vermeld op de door hem bijgebrachte foto van zijn taskara en, nog pertinenter, met het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op 21 november 2018 minstens 18,6 jaar oud was; (ii) zijn verklaring dat hij enkel afging op hetgeen zijn moeder hem over zijn leeftijd vertelde niet aannemelijk is, gelet op zijn uiteenlopende verklaringen over zijn leeftijd (zie (i)) en daar het ongeloofwaardig is dat zijn moeder niet zou weten of zij eerst van verzoeker dan wel van diens broer A.M. is bevallen; (iii) de foto van de taskara pas werd overgemaakt na het leeftijdsonderzoek, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit een taskara te hebben laten opmaken en terwijl de op deze taskara vermelde geboortedatum evenmin te rijmen valt met zijn verklaringen over zijn leeftijd; (iv) zijn verklaring dat hij tot vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan religieuze lessen volgde in de madrassa onverzoenbaar is met de vaststelling dat uit het medisch onderzoek blijkt dat verzoeker toen reeds meerderjarig was, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas – met name dat hij op weg van de madrassa naar huis door de taliban zou zijn ontvoerd – ondermijnt, temeer daar zijn opeenvolgende verklaringen over zijn scholingsgraad en zijn activiteiten naast zijn scholing eveneens tegenstrijdigheden bevatten. Deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering door de taliban niet te rijmen is met de dienaangaande beschikbare informatie (zie weblink in de bestreden beslissing) en dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt waarom de taliban hem persoonlijk zouden viseren, temeer daar zijn kennis over de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij het ANA dermate beperkt is dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

“Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (te raadplegen via <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-country-origin-information-report-recruitment-armed-groups>)

dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans bovendien gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse ook weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig is in uw relaas, roept verdere vragen op over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen gedwongen rekrutering.

Zelf kon u ook geen aannemelijke reden geven waarom de taliban net u wilden en niet iemand anders. De taliban zouden nochtans letterlijk gezegd hebben dat ze u nodig hadden (CGVS, p. 22). Toen u dit uitdrukkelijk gevraagd werd, repliceerde u dat de taliban niet kijken wie je bent of wiens zoon je bent. Als ze jou tegenkomen, word je gewoon meegenomen. Bovendien had u daar niemand om u te zoeken, want u had geen vader of broer (CGVS, p. 28). Deze verklaring volstaat niet. Vooreerst strookt ze niet met de hierboven reeds aangehaalde informatie. Dat de taliban iedereen zouden meenemen die ze tegenkomen ongeacht wie ze zijn of wie hun familie is, staat haaks op deze informatie. Het loutere feit dat u geen vader of broer meer had om u te komen zoeken, is evenmin voldoende om aannemelijk te maken waarom u dermate nuttig was voor de taliban dat zij zoveel tijd en moeite zouden investeren in uw gedwongen rekrutering. U had namelijk nog ooms langs moederszijde op wie u kon rekenen (CGVS, p. 6). Een ervan regelde trouwens ook uw reis (CGVS, p. 20) en uw moeder woont vandaag bij hen in (CGVS, p. 6). Daarenboven is het gezien uw persoonlijke omstandigheden weinig aannemelijk dat de taliban u zouden vertrouwen om voor hen te strijden. Uw broer werkte immers voor het Afghaanse Nationale Leger (CGVS, p. 9), wat hem in de ogen van de taliban een ongelovige maakte (CGVS, p. 25). Uw oudste broer kwam bovendien om bij een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 9). Gezien deze persoonlijke omstandigheden is het voor de taliban een heel groot risico om erop te vertrouwen dat u hun bevelen zal opvolgen en u daadwerkelijk medewerkers van het leger en de politie zou doden, zoals zij van u verwachtten (CGVS, p. 25). Toen u hierop gewezen werd, legde u uit dat het voor hen niet uitmaakt en ze niet kijken of je betrouwbaar bent of niet. De taliban hebben de macht en zeggen wat je moet doen. Je wordt verplicht alles te doen tot je zelf bij hen aansluit en als je weigert, word je gewoon vermoord (CGVS, p. 28). Toen u nog 2 maal gevraagd werd waarom de taliban het risico zouden nemen om u te vertrouwen, te meer omdat ze doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken en uw broer bij het leger werkte, legde u soortgelijke verklaringen af. U herhaalde dat het voor de taliban niet uitmaakt en ze niet kijken wie je bent of wat je doet, maar ze je gewoon willen gebruiken. Wat jouw familie gedaan heeft maakt zelfs voor hen niet uit. Je wordt sowieso meegenomen en gevraagd te doen wat zij willen. Als je weigert, word je gedood (CGVS, p. 28). Deze verklaringen volstaan niet om aannemelijk te maken waarom de taliban u gezien uw persoonlijke omstandigheden toch zou vertrouwen voor hen te vechten. Ze zijn te algemeen en stroken niet met de reeds aangehaalde objectieve informatie.

Ook op andere punten waren uw verklaringen onaannemelijk vaag. Zo zou uw broer door de taliban zijn meegenomen omwille van zijn tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger en werd u voor zijn verdwijning zelf tot 2 maal toe door de taliban benaderd om informatie in te winnen over de tewerkstelling van uw broer (CGVS, p. 9-12). U was echter onaannemelijk vaag over de tewerkstelling van uw broer. Het enige dat u hierover kon vertellen was dat uw broer al 2 jaar werkzaam was voor het nationale leger in Kunduz (CGVS, p. 30). U wist niet wat de functie was van uw broer of wat precies moest doen in het leger (CGVS, p. 30). U kon verder helemaal niets vertellen over het werk van uw broer, noch over de taken van uw broer noch over andere zaken in verband met zijn werk zoals bijvoorbeeld incidenten of belangrijke gebeurtenissen (CGVS, p. 30). Aangezien u zelf tot 2 maal toe door de taliban werd benaderd omwille van de tewerkstelling van uw broer en uw broer omwille van zijn werk voor het Afghaanse leger vervolgens ontvoerd werd (CGVS, p. 9-12), is een dergelijke vaagheid niet aannemelijk. Zelfs indien u voorafgaand aan de verdwijning van uw broer weinig informatie had over zijn tewerkstelling, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u na de verdwijning van uw broer hierover uitgebreid geïnformeerd zou hebben. U had hiervoor voldoende de tijd aangezien uw broer verdween ongeveer 7 maanden voor uw vertrek (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken nr. 17 - CGVS, p. 9) en u zelf pas 16 dagen voor uw vertrek door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 22). Gelet op de hierboven gedane vaststellingen aangaande uw leeftijd, geldt uw vermeende minderjarige leeftijd hier niet als verschoningsgrond."

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een rapport van Landinfo (verzoekschrift, stuk 6) en voert hij aan dat in het door de commissaris-generaal gehanteerde rapport van EASO een te strikte

interpretatie van het begrip 'gedwongen rekrutering' wordt gebruikt. De Raad stelt vast dat zowel uit het rapport van EASO als uit dat van Landinfo blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans geschied op grond van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. In het rapport van Landinfo wordt vermeld dat rekruten veelal worden gemotiveerd omwille van materiële en economische omstandigheden enerzijds en religieuze en culturele omstandigheden anderzijds (p. 12) en dat de taliban doorgaans over voldoende rekruten beschikken (p. 8). Verder wordt in het rapport van Landinfo gesteld dat er volgens de definitie in dit rapport sprake is van gedwongen rekrutering wanneer iemand die zich tegen rekrutering verzet, wordt geconfronteerd met dwangmaatregelen en mishandeling (p. 17: "*Landinfo's understanding of coercion when it comes to recruitment, is that a person who resists mobilisation may be subjected to specific coercive measures and abuse (usually physical punishment) by the person who is recruiting.*"). Verder wordt verduidelijkt dat wanneer iemand omwille van culturele, religieuze, socio-economische of andere externe omstandigheden weinig keuze heeft, dit eveneens als een vorm van gedwongen rekrutering kan worden beschouwd. Als zodanig ligt de informatie in het rapport van Landinfo in dezelfde lijn als het rapport van EASO dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat het rapport van Landinfo mede is gebaseerd op het rapport van EASO (p. 24). *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij onderweg van de madrassa naar huis door de taliban werd ontvoerd en maakt hij geen enkele melding van het inschakelen van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen door de taliban om hem te rekruteren. Evenmin haalt hij aan dat hij omwille van culturele, religieuze, socio-economische of andere externe omstandigheden dermate weinig keuze had dat hij zelf zijn rekrutering als een gedwongen rekrutering beschouwt. Aldus dient vastgesteld dat *in casu* verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij gedwongen door de taliban zou zijn gerekruteerd niet in lijn liggen met de informatie (zowel van EASO als van Landinfo) die hieromtrent beschikbaar is.

In zoverre kan worden aangenomen dat niet iedere rekrutering door de taliban verloopt op de wijze zoals vermeld in de hiervoor aangehaalde algemene informatie, is het niet uitgesloten dat verzoeker alsnog *in concreto* aannemelijk kan maken dat hij persoonlijk wel degelijk gedwongen werd gerekruteerd door de taliban op een andere wijze dan in de voormelde algemene informatie wordt aangehaald, *quod non in casu*. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveert, slaagt verzoeker er geenszins in *in concreto* uiteen te zetten waarom de taliban precies hem zouden willen rekruteren. Dat de taliban iedereen zouden meenemen die ze tegenkomen, ongeacht wie ze zijn of wie hun familie is, is niet verzoenbaar met voormelde informatie. Dat verzoeker geen familie meer zou hebben die hem zou komen zoeken, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat hij kan rekenen op zijn moeder en zijn ooms langs moederszijde. Redelijkerwijze kan er bovendien van worden uitgegaan dat de taliban op zoek zijn naar rekruten die zij kunnen vertrouwen, hetgeen in hoofdte van verzoeker allerm minst kan worden aangenomen. Volgens zijn verklaringen kwam één van zijn broers immers om bij een aanval van de taliban op een school en werd zijn andere broer (vermoedelijk) door de taliban ontvoerd omwille van zijn werkzaamheden bij het ANA, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de taliban ervan uit zouden gaan dat verzoeker een betrouwbare rekrute zou zijn. Dat dit voor de taliban niet uitmaakt en dat ze je hoe dan ook vragen te doen wat zij willen en dat ze je in geval van weigering doden, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28), is niet aannemelijk en doet dan ook geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat de taliban op zoek zijn naar betrouwbare rekruten hetgeen in geval van verzoeker geenszins kan worden aangenomen. Waar verzoeker erop wijst dat zijn broer, als lid van het ANA, voor de taliban een interessant profiel heeft om te rekruteren, zoals ook blijkt uit het rapport van Landinfo (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde te vermoeden dat zijn broer door de taliban werd ontvoerd. Zodoende beschikt de taliban reeds over de *knowhow* die deze broer als lid van het ANA heeft verworven en kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker zelf dan ook nog eens zou moeten worden ontvoerd. Dit klemt des te meer daar verzoekers kennis van de werkzaamheden van zijn broer voor het ANA dermate beperkt is dat aan deze werkzaamheden geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan zijn bewering dat hij zelf omwille van deze werkzaamheden in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. Verzoeker weet immers enkel te vertellen dat zijn broer twee jaar werkzaam was voor het ANA in Kunduz; verder weet hij niet wat diens functie was of welke diens taken waren en kon hij geen informatie verschaffen over incidenten of belangrijke gebeurtenissen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat verzoeker, die om internationale bescherming verzoekt onder meer omdat hij omwille van de werkzaamheden van zijn broer in het vizier van de taliban zou zijn gekomen, zich terdege over deze werkzaamheden zou informeren, *quod non*. Dat verzoekers dorp in handen was van de taliban en dat hij voor zijn eigen veiligheid niet op de hoogte was van de activiteiten van zijn broer, is een blote *post factum*-bewering waarvan hij nooit eerder melding maakte.

Waar verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, zijn beperkte scholingsgraad en hetgeen hij heeft meegemaakt waardoor *“verzoeker niet alle vragen altijd even goed zal hebben begrepen en zijn verklaringen misschien niet altijd even duidelijk waren”*, alsook naar vertaalproblemen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld, meer bepaald dat verzoeker niet als dermate jong en laagopgeleid kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om coherente, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij zelf verklaarde dat hij de vragen en de tolk tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen goed had begrepen en dat er nergens vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk werden aangehaald.

Gezien hetgeen voorafgaat, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde rekrutering en ontvoering door de taliban.

Dit klemmt des te meer daar de Raad tevens vaststelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden wijze van ontsnapping uit de handen van de taliban en evenmin aan zijn bewering dat hij geen contact meer heeft met zijn familie in Afghanistan.

Betreffende zijn ontsnapping verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij een tweetal weken na zijn ontvoering hoorde dat de talibanleden spraken over de komst van het leger, dat zij op een gegeven moment allemaal waren vertrokken en dat hij met de hulp van een andere jongen waarmee hij werd vastgehouden via het raam kon ontsnappen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22 en 26-27). Het is echter onaannemelijk dat de taliban al hun (gedwongen) rekruten zouden opsluiten en achterlaten op het moment dat zij door het leger worden aangevallen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien de taliban de moeite zouden nemen om mensen gedwongen te rekruteren en reeds dagelijks gedurende twee weken een opleiding te hebben gegeven onder meer om met een wapen om te gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22 en 29), zij deze personen zouden inschakelen in gevechten met het leger en hen niet zouden opsluiten en onbewaakt achterlaten. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na zijn ontsnapping met de andere jongen door de velden liep en vervolgens bij een weg kwam waar uiteindelijk één chauffeur stopte die hen meenam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22 en 27). Gelet op de Afghaanse context, is het echter geenszins geloofwaardig dat een automobilist twee vreemde bebloede mannen zou meenemen zonder veel vragen te stellen, hoewel dit blijkens verzoekers verklaring wel de gang van zaken zou zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27).

Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn familieleden in Afghanistan. Hij verklaart immers enerzijds dat hij met zijn familieleden geen contact meer heeft omdat hij geen telefoonnummers van hen (meer) heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 35), terwijl hij anderzijds verklaart dat de broer van een dorpsgenoot van hem die in Frankrijk verblijft en met wie hij via internet contact kon maken, naar zijn familie is geweest om de foto van verzoekers taskara te maken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat deze broer van verzoekers dorpsgenoot niet zou gevraagd hebben naar het telefoonnummer van verzoekers familieleden en/of verzoekers contactgegevens aan hen te bezorgen, terwijl hij er wel aan zou hebben gedacht om een foto van verzoekers taskara te maken. In dezelfde zin is het ongeloofwaardig dat deze broer geen informatie aan verzoeker zou hebben overgebracht in verband met de veiligheids- en levensomstandigheden waarin verzoekers familieleden verblijven. Er kan immers redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker, die al lang geen contact meer heeft met zijn familieleden en die stelt zijn land te zijn ontvlucht nadat hij uit de handen van de taliban kon ontsnappen die hem gedwongen hadden gerekruteerd, al het mogelijke in het werk tracht zou stellen teneinde te weten te komen hoe het zijn familieleden sedert zijn vertrek is vergaan en of zij al dan niet nog problemen ondervonden met de taliban en/of nieuws vernamen van zijn verdwenen broer, temeer daar hij via de broer van zijn dorpsgenoot klaarblijkelijk wel in staat is om in contact te geraken met zijn familieleden. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker geen informatie over de evolutie van zijn problemen sedert zijn vertrek uit Afghanistan en maakt hij verder geen melding meer van pogingen om met zijn familieleden in contact te komen. Aldus getuigt verzoekers houding van een gebrek aan interesse, hetgeen bijkomend afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de risicoprofielen vermeldt in het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoeker persoonlijk. In deze richtlijnen van UNHCR wordt gesteld dat bij de evaluatie van deze risicoprofielen rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak (*“the individual circumstances of the case”*), zodat een *in concreto*-beoordeling van verzoekers individuele

omstandigheden noodzakelijk is. Uit het voorgaande is echter gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Een verwijzing naar deze louter algemene informatie is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas alsnog te herstellen.

In de mate verzoeker nog verwijst naar de EASO *Country Guidance for Afghanistan* van 4 juni 2019 en aanvoert dat hij als persoon die naar Europa is gevlucht, ingeval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd *“als een persoon die de normen en islamitische principes heeft overtreden”*, laat hij na *in concreto* toe te lichten waarom hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in Europa nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovendien heeft verzoeker nooit eerder gewag gemaakt van deze vrees. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift, zonder hieromtrent enige concrete, op verzoekers persoon betrokken informatie te verschaffen, is niet ernstig.

2.3.2.5. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto van uw taskara bevat louter uw identiteitsgegevens en werd hierboven reeds besproken. De foto's van u en uw broer, bevatten geen informatie over de door u ingeroepen problemen en kunnen noch de ontvoering van uw broer, noch uw eigen problemen met de taliban aantonen.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind. De Raad merkt inzake de voorgelegde foto's bovendien op dat aan privéfoto's wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de foto niet ontegensprekelijk dat de afgebeelde andere persoon daadwerkelijk verzoekers broer is.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2019 (stuk 2) dient erop gewezen dat deze mee werden betrokken bij de beoordeling van de commissaris-generaal en van de Raad. Het louter opnieuw bijbrengen ervan middels onderhavig verzoekschrift werpt geen ander licht op deze beoordeling. Het rapport van Landinfo (verzoekschrift, stuk 6) kwam hoger reeds aan bod. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4, 5 en 7) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Zoals reeds gesteld, dient verzoeker de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Betreffende de ter terechtzitting neergelegde foto van een brief van het politiehoofdkwartier (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient vastgesteld dat dit louter een foto betreft die wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld bewijswaarde ontbeert. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') toegevoegde informatie blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Deze brief is dan ook niet van aard om op de voorgaande vaststellingen alsnog een ander licht te werpen.

2.3.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat

relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake

van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e-Jadid. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Baghlan-e-Jadid vestigt. Behalve uw problemen met de taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Baghlan-e-Jadid in uw hoofde onmogelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt wel dat uw moeder ondertussen bij uw oom in Akakhel, district Pul-e-Khumri, woont (CGVS, p. 6-7). Zij is echter samen met u naar daar verhuisd nadat u erin geslaagd zou zijn geweest te ontsnappen uit de handen van de taliban (CGVS, p. 22). Zowel na de vermeende verdwijning van uw broer als na uw vermeende ontvoering door de taliban, bleef ze in jullie huis in Zangi Bayan wonen, waar u haar de dag van uw vermeende ontsnapping aantrof. Pas na uw thuiskomst vertrok ze samen met u naar het huis van haar broer in Aka Khel (CGVS, p. 22, 27). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, die aan de basis lagen van jullie verhuis, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u actueel niet naar uw dorp Zangi Bayan in Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren, waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar België woonde (Verklaring DVZ, nr. 10). Ook na de dood van uw vader, toen u 2,5 jaar oud was (CGVS, p. 6), bleef u er trouwens samen met uw moeder en broer(s) wonen. Jullie beschikken er immers over gronden, die voor jullie bewerkt werden, en die volstonden om jarenlang in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u actueel niet naar Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren en uw leven er opnieuw zou kunnen opnemen. Uw vermeende minderjarigheid geldt in deze evenmin als een persoonlijke omstandigheid die een terugkeer in de weg zou staan aangezien hieraan evenmin geloof kan worden gehecht (zie supra)."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5 en 7) is niet van aard een ander licht te werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering. Uit deze informatie blijkt immers eveneens dat het geweld in Afghanistan in het algemeen (in de grote steden) en in de provincie Baghlan in het bijzonder doorgaans doelgericht van aard is en voornamelijk 'high profile'-doelwitten viseert. Aldus ligt deze informatie in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Wat betreft het artikel in verband met de richtlijnen van UNHCR over onder meer de stad Kabul als een intern vestigingsalternatief (verzoekschrift, stuk 4) dient erop gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul.

Waar verzoeker verwijst naar de *Guidance Note* van juni 2019 van EASO (zie weblink in de bestreden beslissing) dient vastgesteld dat deze onder meer als volgt stelt:

"In the map depicting conflict severity in 2018, UNOCHA places the district Pul-e-Khumri in the highest category. Baghlan-e-Jadid and Burka districts are placed in the second highest category. The remaining districts fall in the lower categories.

[...]

*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of **Baghlan**, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."*

(vrije vertaling: Op de kaart in verband met de ernst van het conflict in 2018, plaatst UNOCHA het district Pul-e-Khumri in de hoogste categorie. De districten Baghlan-e-Jadid [waarvan verzoeker

afkomstig is] en Burka worden in de tweede hoogste categorie geplaatst. De overige districten behoren tot de lagere categorieën.

[...]

Gelet op de indicatoren kan worden besloten dat willekeurig geweld plaatsvindt in de provincie Baglan, doch niet op een hoog niveau zodat een hogere graad van individuele omstandigheden is vereist opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van substantiële gronden die maken dat een burger die terugkeert naar het gebied een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn.)

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke ervaringen, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing, *in fine* als volgt wordt gemotiveerd:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e-Jadid. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Baghlan-e-Jadid vestigt. Behalve uw problemen met de taliban haalde u immers geen redenen aan die een terugkeer naar Baghlan-e-Jadid in uw hoofde onmogelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt wel dat uw moeder ondertussen bij uw oom in Akakhel, district Pul-e-Khumri, woont (CGVS, p. 6-7). Zij is echter samen met u naar daar verhuisd nadat u erin geslaagd zou zijn geweest te ontsnappen uit de handen van de taliban (CGVS, p. 22). Zowel na de vermeende verdwijning van uw broer als na uw vermeende ontvoering door de taliban, bleef ze in jullie huis in Zangi Bayan wonen, waar u haar de dag van uw vermeende ontsnapping aantrof. Pas na uw thuiskomst vertrok ze samen met u naar het huis van haar broer in Aka Khel (CGVS, p. 22, 27). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de taliban, die aan de basis lagen van jullie verhuis, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u actueel niet naar uw dorp Zangi Bayan in Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren, waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar België woonde (Verklaring DVZ, nr. 10). Ook na de dood van uw vader, toen u 2,5 jaar oud was (CGVS, p. 6), bleef u er trouwens samen met uw moeder en broer(s) wonen. Jullie beschikken er immers over gronden, die voor jullie bewerkt werden, en die volstonden om jarenlang in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u actueel niet naar Baghlan-e-Jadid zou kunnen terugkeren en uw leven er opnieuw zou kunnen opnemen. Uw vermeende minderjarigheid geldt in deze evenmin als een persoonlijke omstandigheid die een terugkeer in de weg zou staan aangezien hieraan evenmin geloof kan worden gehecht (zie supra)."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. De Raad wijst er bovendien op dat elementen die reeds werden beoordeeld in het kader van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen als individuele omstandigheden die de kans vergroten dat verzoeker het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER